

21 Ιουνίου 2019

## «Πώς σκέφτηκα το επετειακό λογότυπο της Γενοκτονίας, που έκανε το γύρο του κόσμου...»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Συνεντεύξεις](#)



Ένα... γράμμα έγινε σύμβολο το 2019 και ταξίδεψε στα πέρατα της Γης, πάνω σε μπλουζάκια, καπέλα, ποτήρια, μπρελόκ και διαφορά αλλά χρηστικά αντικείμενα. Η ιδέα ξεκίνησε από έναν έλληνα μετανάστη στη Γερμανία και διατυπώθηκε με αφορμή τα 100 χρόνια από τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου...

Το «G» το πρώτο γράμμα της αγγλικής λέξης Genocide (γενοκτονία) τυπώθηκε σε χιλιάδες αντίτυπα που ταξίδεψαν σε Γερμανία, ΗΠΑ, Καναδά, Ρωσία, Αυστραλία και κάνει πλέον το γύρο του κόσμου, μεταφέροντας το μήνυμα του ποντιακού ελληνισμού για αναγνώριση της ιστορικής αλήθειας.

Ο Αλέξανδρος Μυριούνης γεννήθηκε στα Γιάννινα το 1986 και μεγάλωσε στο χωριό Ανατολή Ιωαννίνων. Τελείωσε το δ' λύκειο στα Ιωάννινα και μετά την οικονομική κρίση στην Ελλάδα αναγκάστηκε να φύγει στο εξωτερικό, για να βρει δουλειά. «Από τους 24 μαθητές που αποφοιτήσαμε από την τάξη μου, οι 14 εργαζόμαστε στο εξωτερικό. Άλλοι βρίσκονται στην Ευρώπη, άλλοι στις ΗΠΑ, κάποιοι στην Αυστραλία και ένας στο Ντουμπάι...», λέει χαρακτηριστικά. Ο ίδιος βρέθηκε με τη γυναίκα του και τα δυο τους παιδιά στη Γερμανία. Από το 2013 εργάζεται ως εργοδηγός-πολιτικός μηχανικός στην Deutsche Bahn (γερμανικός ΟΣΕ).

**Τι δουλειές κάνουν οι συμμαθητές σου στο εξωτερικό; τον ρωτώ.**

Κάποιοι είναι γιατροί, κάποιοι μηχανικοί και φυσικοί, και κάποιοι άλλοι είναι οικονομολόγοι ή ασχολούνται με παιδαγωγικά.

Έφυγαν οριστικά από την Ελλάδα ή σκέφτονται να εξοικονομήσουν κάποια χρήματα και να επιστρέψουν;

Ο στόχος είναι για όλους μας να εξειδικευτούμε πάνω στο αντικείμενό μας και όταν αλλάξει κάτι στην Ελλάδα προς το καλύτερο και βρούμε αξιοπρεπή δουλειά, φυσικά να επιστρέψουμε.

**Με το θέμα της γενοκτονίας των Ποντίων πώς ασχολήθηκες;**

Ο πατέρας μου είναι Σαρακατσάνος αλλά η μητέρα μου έχει ποντιακή καταγωγή. Οι παππούδες μου από τη πλευρά της μάνας μου ήρθαν από την Πουλατζάκι και το Ατά Παζάρ. Όπως καταλαβαίνετε, μεγάλωσα με ιστορίες από τη γενοκτονία και από νεαρός μπήκα στην ποντιακή νεολαία και διετέλεσα και πρόεδρος. Όταν ήρθα στη Γερμανία, μπήκα στο σύλλογο και με εξέλεξαν πρόεδρο εδώ στην πόλη που ζούμε, στο Άουγκσμπουργκ. Έχω ταξιδεύσει στον Πόντο τέσσερις φορές, με αποκορύφωμα το 2010 όπου συμμετείχα με την ομάδα των Μωμόερων του Κ.

Αλεξανδρίδη, στη Λιβερά της Τραπεζούντας και τον Ιούλιο κάναμε το συμβολικό καθαρισμό του Αγίου Γεωργίου Περιστερώτα.

### **Πώς εμπνεύστηκες την ιδέα για το επετειακό λογότυπο της γενοκτονίας;**

Σκεφτόμουν ότι κάτι πρέπει να κάνουμε, για να μάθει όλος ο κόσμος ότι φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου. Οι Αρμένιοι είχαν σαν σύμβολο τους το γράμμα C.

Εγώ λοιπόν σκεφτόμουν συνέχεια αυτήν τη χαρακτηριστική φωτογραφία με την πορεία του «λευκού θανάτου», που τη βλέπουμε συνέχεια σε κάθε αναφορά που γίνεται για τη γενοκτονία. Έτσι είπα να χρησιμοποιήσουμε το γράμμα G, που και στα αγγλικά και στα γερμανικά αρχίζει η λέξη γενοκτονία. Πρότεινα δηλαδή το G να σχηματίζεται από τους ανθρώπους της φωτογραφίας από τις πορείες του «λευκού θανάτου»...

Βέβαια, η ιδέα μου απογειώθηκε όταν τη συζήτησα με μία ομάδα φίλων του αστυνομικού Κωνσταντίνου Καρακασίδη, του ηλεκτρολόγου μηχανολόγου Αλεξάνδρου Εφραιμίδη, της Ελένης Μεντεσίδου, που είναι αρχαιολόγος και του γραφίστα μας του Δημήτρη Διαμαντόγιαννη. Έτσι προστέθηκαν, εκτός από τους ανθρώπους, τα σύμβολα του ποντιακού ελληνισμού όπως η Παναγία Σουμελά και το φροντιστήριο της Τραπεζούντας καθώς και τα αμάραντα λουλούδια του Πόντου στο τέλος, που συμβολίζουν την ειρήνη και την ελπίδα...

### **Τι ήταν αυτό που σας επηρέασε περισσότερο από τις αφηγήσεις των πόντιων παππούδων σας;**

Δεν θα ξεχάσω τις αφηγήσεις του παππού μου, του Κωνσταντίνου Λάδογλου, που ήταν ο μόνος που γλίτωσε από το χωριό του μαζί με το γαμπρό του Γιώργο Πιπερίδη. Έφυγαν την τελευταία στιγμή, ενώ οι τσέτες τους πυροβόλησαν. Ο παππούς μου είδε μέσα στον κήπο την έγκυο αδελφή του νεκρή και το μωρό της έξω από την κοιλιά της νεκρό κι αυτό... Όλους τους άλλους κατοίκους του χωριού τους έβαλαν στην εκκλησία και τους έκαψαν ζωντανούς... Πώς να ξεχάσεις αυτές τις ιστορίες;

### **Κατά την εκτίμησή σας, μετά από 100 χρόνια τα εγγόνια σας θα ξέρουν αυτές τις ιστορίες ή θα ξεχαστούν;**

Προσωπικά προσπαθώ να μεταφέρω την ιστορία μας στα παιδιά μου. Δεν ξέρω όμως τι θα γίνει στις επόμενες γενιές. Χαρακτηριστικό πάντως είναι ότι μέχρι σήμερα καταφέραμε να διασώσουμε την ιστορία μας και παλεύουμε για τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε.

Θα σας αναφέρω το παράδειγμα της οικογένειας της γυναίκας μου. Ο προπάππος της γεννήθηκε στην Ορντού, τα αρχαία Κοτύωρα του Πόντου.

Ο παππούς της γεννήθηκε στη Γεωργία όπου κατέφυγε, για να γλιτώσει από τη γενοκτονία. Ο πατέρας της και η ίδια γεννήθηκαν στο Καζακστάν όπου τους εξόρισαν επί Στάλιν. Τα δυο μας παιδιά γεννήθηκαν στη Γερμανία... Δηλαδή βλέπουμε πέντε γενιές και κανείς δεν γεννήθηκε επί ελληνικού εδάφους.

Για να προλάβω κάποιους που θα πουν τη λέξη Ρωσοπόντιος, θα ήθελα να αναφέρω ότι η οικογένεια 100 χρόνια μετά έχει κρατήσει αυτούσια την ποντιακή διάλεκτο και μάλιστα με τα χαρακτηριστικά του ιδιώματος των Κοτυώρων, πατρίδα των προγόνων τους. Παρά τις αφάνταστες πιέσεις, κατάφεραν επίσης να διατηρήσουν τα ήθη, τα έθιμα και τη θρησκεία τους. Έλληνες που αρνήθηκαν να υπηρετήσουν το ρωσικό στρατό και ζούσαν στην τότε Σοβιετική Ένωση με βασιλικά ελληνικά διαβατήρια. Προσωπικά πιστεύω ότι ο τίτλος του τραντέλλενα, δηλαδή 30 φορές Έλληνας, τους ανήκει. Τον έχουν κερδίσει...

### **Τελικά τι θα πρέπει να γίνει για να αναγνωριστεί διεθνώς η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου;**

Νομίζω ότι πρώτα από όλα χρειάζεται πολιτική βούληση, όπως έγινε στην Αρμενία. Ύστερα πρέπει να βοηθήσουν όλοι οι ακαδημαϊκοί και φυσικά ο οργανωμένος ποντιακός χώρος να πιέσει προς όλες τις κατευθύνσεις. Αυτό είναι το χρέος μας στα 353.000 θύματα της γενοκτονίας, που έμειναν άταφα στον Πόντο...

\*Δημοσιεύθηκε στη "ΜτΚ" στις 15-16 Ιουνίου 2019

Πηγή: [makthes.gr](http://makthes.gr)